

ADATTÁR.

CSÁSZÁR ELEMÉR ÉS A M. TUD. AKADÉMIA IRODALOMTÖRTENETI BIZOTTSÁGA.¹

Tisztelt Bizottság!

Még egy év sem múlt el egészen elnökünk, Badics Ferenc, halála óta mikor az idei nyáron új, nagy csapás ért bennünket: örökre eltávozott körünkből fáradhatatlanul tevékeny előadónk, Császár Elemér.

Szeretett barátunk maga volt az életkedv, az egészség, a folytonos mozgékonyosság. Élénk szelleme sohasem hagyta pihenni. Szakadatlanul dolgozott, legalább tízszer annyit, mint más, a nélkül, hogy rajta a fáradságnak vagy csüggedésnek legcsekélyebb nyomát is észrevehetjük volna.

Mi, kortársai biztosra vettük, hogy mindnyájunkat túl fog élni, s még akkorában is törhetetlen lesz szellemi és testi ereje.

Sajnos, ez a hiedelmünk nem vált valóra, s ezt a hatalmas energiát és vitalitást váratlanul letörte egy lappangó betegség s a páratlan munkásnak is nyugalmat parancsolt, örök nyugalmat.

Több mint negyedszázadon át volt lelke bizottságunknak, melynek minden ügyét a legnagyobb szakértelemmel, buzgalommal, szeretettel, tapintattal s energikus gyorsasággal intézte, és folyóiratunkat nemcsak a legkitünőbbben szerkesztette, hanem sokszor meg is mentette az elnémulástól, megszerezve számára a szükséges anyagi támogatást.

Régi Magyar Könyvtárunkat éppen ilyen odaadással szerkesztette s fennmaradását a legnagyobb nehézségek között is biztosítani tudta.

Hogy mit vesztett benne az irodalomtörténet tudománya, az esztétika, műbírálát s a magyar közoktatásügy, azt is jól tudjuk mindnyájan, de mindennek méltatása ezúttal nem lehet feladatunk.

Mi most csak a jó barátot sirathatjuk s bizottságunk vezérét gyászolhatjuk.

Indítványozom, hogy mély részvétünket örökítsük meg jegyzőkönyvünkben s tolmácsoljuk gyászoló családjának.

Áldott emlékezetét baráti szívünkbe zárjuk s kegyelettel és hálával őrizzük.

SZINNYEI FERENC.

¹ Elnöki megnyitó a Bizottságnak 1940. október 7-i ülésén.